Contributed by Judith Orr
zaterdag, 01 oktober 2011 - Last Updated zaterdag, 01 oktober 2011

De revolutie in Egypte wint opnieuw aan kracht. De stakingen die deze zomer begonnen breiden zich uit. De gehate Hosni Mubarak staat terecht. En staalmagnaat Ahmed Ezz werd anderhalve week terug veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf voor corruptie.

“Er breken overal stakingen uit”, meldt Sameh Naguib, een lid van de Revolutionaire Socialisten in Caïro. “De regering probeert als gek overal concessies te doen om stakingen te voorkomen voor ze beginnen.”

Scholen en universiteiten zijn een brandpunt van stakingen en protest. Het is zelfs raak op de elitaire American University in Caïro. Stakende docenten werken daar samen met actievoerende studenten die een deel van de universiteit bezet houden.

De acties gaan niet alleen over loon, arbeidsvoorwaarden en collegegeld, maar ook over corruptie binnen het bestuur en het feit dat leden van de staatsveiligheidsdienst nog steeds functies binnen de universiteit bekleden. Eén van de eisen is een onderzoek naar de scherpschutters die volgens ooggetuigen vanaf het dak van universiteitsgebouwen demonstranten op het Tahrirplein beschoten.
Conflicten

Zulke conflicten breken in heel Egypte uit, ondanks dat staken verboden is door de Militaire Raad. Veel stakingen zijn plaatselijk, en tonen aan dat vakbonden plaatselijk voet aan de grond krijgen en mensen organiseren. De arbeidersbeweging kent nog weinig landelijke organisatie. Maar sommige arbeiders zijn er in geslaagd om grootschalige acties op te zetten. De eerste landelijke lerarenstaking sinds 1951 duurt voort.

Stakers worden niet alleen lastiggevallen door hun bazen bij de overheid, maar hebben ook last van intimidatie door veiligheidstroepen. De stakers eisen, net als zo veel arbeiders in Egypte, dat alle 'kleine Mubaraks' uit alle lagen van de samenleving verwijderd worden. Daarom eisen ze naast betere lonen en arbeidsvoorwaarden het vertrek van de minister van onderwijs, die een belangrijk figuur was in Mubaraks voormalige regerende partij.

Een stakende leraar in Fajoem zegt: “Ik werk al 28 jaar als leraar, en ik verdien nog geen 1000 Egyptische pond per maand. Het ministerie van Onderwijs zit vol met adviseurs met enorme salarissen en leraren krijgen niets. Het kan niet dat sommigen 100.000 pond verdienen terwijl leraren zo weinig krijgen.”

De leraren eisen dat de onderwijsbegroting wordt verhoogd tot 6,5 procent van het BNP. Ze willen dat er meer scholen gebouwd worden en dat klassen maximaal 30 leerlingen hebben. Veel klassen

hebben meer dan 60 leerlingen, en sommigen zelfs het dubbele daarvan.

Andere conflicten zijn bijvoorbeeld een staking van duizenden arbeiders in de suikerfabrieken van Opper-Egypte, die betere lonen en arbeidsvoorwaarden eisen en het ontslag van bazen die gelieerd zijn aan het oude regime.Bijeenkomst

Bij één massabijeenkomst scandeerden de stakers “staken tot het regime valt”. Ze spraken ook met elkaar over de situatie in Palestina en over de rol van het westers imperialisme. Wat alle stakingen gemeen hebben is het samenkomen van economische en politieke eisen. De wens tot kleine verbeteringen van de levensstandaard gaat samen met het confronteren van de militaire regering.

Er is diepe frustratie over hoe langzaam de hervormingen gaan en dat er nog steeds leden van het oude regime op machtsposities zitten. De Egyptische revolutie wordt niet beperkt tot een aantal arbeidsconflicten, in tegendeel. De strijd van de arbeidersklasse is de kracht die de revolutie verder drukt op alle fronten.

De uitdaging voor socialisten is, volgens Sameh, om deze krachten samen te brengen. “Elke week staken tienduizenden of zelfs honderdduizenden arbeiders op verschillende dagen. Wij proberen een algemeen coördinatiecomité voor stakingen opgericht te krijgen, zodat we stakingen kunnen voorbereiden die de kracht van alle arbeiders bij elkaar brengen.”

Stuur steunbetuigingen voor de lerarenstaking aan de Egyptische federatie van onafhankelijke vakbonden via eiuf2011@gmail.com met cc aan menasolidarity@gmail.com.

Dit artikel verscheen eerder op socialisme.nu